

Arrest

nr. 260 534 van 13 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 december 2005 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) erkende verzoeker op 20 juni 2006 als vluchteling.

1.3. Op 28 juli 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een B-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister) voor onbeperkte duur en op 29 juli 2013 van een C-kaart (identiteitskaart voor vreemdelingen).

1.4. Verzoeker werd op 28 juni 2017 veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 100 euro *“wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep”*.

1.5. De commissaris-generaal trof op 19 oktober 2017 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze intrekking besloot ging gepaard met een zogeheten niet-terugleidingsclausule waarin werd bepaald dat verzoeker *“noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie”*. Na beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de vluchtelingenstatus in zijn arrest van 11 maart 2020 (RvV 11 maart 2020, nr. 233 887).

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie verzond op 30 maart 2020 een aangetekend schrijven naar verzoeker met het voornemen zijn verblijfsrecht te beëindigen, waarbij hem conform artikel 62, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de mogelijkheid werd geboden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

1.7. Op 31 maart 2020 verzocht de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om een actualisatie van zijn advies van 19 oktober 2017.

1.8. De commissaris-generaal handhaafde op 24 april 2020 zijn advies dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie.

1.9. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 7 juli 2020 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod (bijlage 13octies). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen voor zover deze betrekking hebben op de beslissing tot beëindiging van het verblijf, doch de bevelscomponent en het inreisverbod werden vernietigd (RvV 21 januari 2021, nr. 247 915).

1.10. Verzoeker diende op 16 november 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter, S.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 mei 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 11 mei 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52. §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 16.11.2020 werd ingediend door:

Naam: I.(…)

Voornamen: K.(…) A.(…)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde : I.(...), S.(...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat betrokkene op 28/06/2017 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens misdrijven betreffende een terroristische groep; zijnde 'Jaish al Muhajireen wal Ansar', feiten die zich hebben voorgedaan tussen 16 juni 2013 en 11 februari 2014;

Overwegende dat betrokkene werd opgesloten in de gevangenis van Brugge van 07/08/2017 tot 31/10/2018;

Overwegende dat betrokkene zijn vluchtelingenstatuut omwille van de feiten van openbare orde op 19/10/2017 door het CGVS werd ingetrokken en werd bevestigd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 11/03/2020 in zijn arrest nr. 233.887;

Overwegende dat betrokkene zijn verblijfsstatuut omwille van de feiten van openbare orde werd beëindigd op 07/07/2020 door de toenmalige Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie en werd bevestigd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 21/01/2021 in zijn arrest nr. 274.915;

Wordt de aanvraag gezinshereniging eveneens geweigerd omwille van de feiten van openbare orde in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15 12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is het verblijf van betrokkene ongewenst. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 28/06/2017 werden de door betrokkene gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd. De rechtbank van eerste aanleg te Brugge had in haar vonnis dd; 23/12/2016 reeds geoordeeld dat betrokkene had deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, wetende dat zijn deelname bijdroeg aan het helpen plegen van misdaden of wanbedrijven door die terroristische groep, dit door een derde te helpen in zijn transport naar Syrië om er te gaan strijden voor die terroristische groep.

Betrokken handelde via een gestructureerde groep die sinds enige tijd bestond en overleg pleegde om terroristische misdrijven te plegen.

Terroristische handelingen vormen één van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Het leidt geen twijfel dat betrokkene sympathie heeft voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde. Uit het strafdossier blijkt dat hij heeft deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde "Jaish al Muhajireen wal Ansar". Deze groepering is een onderdeel van de gewelddadige salafistische beweging. Zij streven met geweld naar de volgens hen zuivere leer van de islam. Zij binden de gewelddadige strijd aan met alle ongelovigen (kuffar) en hieronder vallen eveneens de Sjiitische moslims. Het uiteindelijke doel van de organisatie bestaat uit het gewelddadig omverwerpen van de bestaande staatsstructuren om in de plaats ervan een totalitaire islamitische staat, het kalifaat, te vestigen waar de sharia wordt toegepast.

De organisatie is van oordeel dat democratie, rechtsstaat en mensenrechten niet verzoenbaar zijn met de sharia die gebaseerd is op de enige goddelijke leer. In dat opzicht wordt elk internationaal verdrag inzake de mensenrechten of het internationaal humanitair recht verworpen

Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Hij had sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, en verleende steun aan een gewelddadige organisatie die ideeën verkondigde die totaal haaks staan op de democratische waarden. Door zijn daden heeft hij steun verleend aan de voortzetting van een van de meest barbaarse conflicten die woedde.

De oorlog die hij zowel financieel als materieel steunde, heeft vele onschuldige burgers om het leven gebracht.

De feiten waaraan betrokkene schuldig is bevonden volstaan om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de samenleving te hebben vastgesteld.

Gezien de feiten van openbare orde wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke

basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM

Betrokkene is sedert 11/06/2015 wettelijk samenwonend met de genaamde M.(...) Z.(...) V.(...) van Belgische nationaliteit. Voorheen waren ze gehuwd te Grozny op 14/09/2005 en uit de echt gescheiden sedert 13/12/2010. Samen hebben ze 3 kinderen, de genaamden I.(...) S.(...) °(...), M. °(...) en K.(...) °(...), in België geboren. In het schrijven van de advocaat staat te lezen dat betrokkene steeds met zijn kinderen heeft samengewoond tot aan zijn opsluiting in de gevangenis. Uit het rijksregister blijkt toch iets anders: betrokkene woonde samen met zijn partner te Oostende van 28/12/2005 tot 06/05/2010 Nadien verhuisde betrokkene van 06/05/2010 tot 02/04/2014 alleen om nadien zijn gezin weer te vervoegen van 02/04/2014 tot 29/07/2019. Sedert dan verblijft hij te Antwerpen. Uit het schrijven van de advocaat zou dat te maken hebben met het feit dat de tewerkstellingskansen in Antwerpen hoger liggen dan in Oostende. Nochtans werden bij de aanvraag voltijdse arbeidsovereenkomsten voorgelegd bij de firma R. T. BVBA gevestigd te Gistel waar betrokkene als chauffeur werkzaam was. Ondertussen is betrokkenes tewerkstelling aldaar beëindigd sedert 26/02/2021. Het feit dat betrokkene na zijn vrijstelling niet opnieuw naar Oostende is gaan wonen, zal eeder te maken hebben met het feit dat zijn mededaders van de feiten van openbare orde tot een groep Tsetsjenen behoorden uit de regio Oostende. In ieder geval heeft betrokkene toch een aantal jaren niet samengewoond met zijn gezin en stond zijn partner er dus lange tijd alleen voor om voor hun kroost te zorgen, dit was zeker het geval wanneer betrokkene gedurende meer dan een jaar was opgesloten in de gevangenis. Het feit dat betrokkene alsnog een aanwezige vader is in het leven van zijn kinderen, wordt aangetoond aan de hand van een verklaring van de moeder, waarin wordt aangehaald dat betrokkene regelmatig contact heeft met de kinderen, hen zo vaak mogelijk bezoekt en onderhoudsgeld betaalt. Dit wordt bevestigd aan de hand van foto's van betrokkene met zijn 3 kinderen en aan de hand van een bewijs van overschrijving van 200 euro aan onderhoudsgeld dd. 22/09/2020. Dit is dan toch maar een magere bewijslast om aan te tonen dat betrokkene wel degelijk mee instaat voor de opvoeding van zijn kinderen Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze atypisch is, wordt echter wel verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden. In ieder geval is niet betrokkene, maar de moeder de primaire zorghouder We mogen ook niet vergeten dat betrokkene de strafbare feiten heeft gepleegd op het moment dat hij reeds kinderen had. Het hebben van een gezin heeft hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Hij had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor zijn verblijfsrecht in België alsook voor het verder uitbouwen van een regulier gezinsleven Betrokkene had reeds de vestiging bekomen sedert 20/03/2013 en heeft dit overboord gegooid door het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België.

Vandaar dat we hier kunnen stellen dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM. 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101 ; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid. EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden.

Het feit dat de kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Er kan aangenomen worden dat de 2 oudste kinderen in de lagere/secundaire school zitten en dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat zij hun onderwijs niet elders zouden kunnen verder zetten. Uit het administratief dossier komt niet naar voor dat zij nood zouden hebben aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Hoe dan ook, betrokkenes echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, omwille van zijn detentie, leefde het gezin eveneens gescheiden. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin

liggen stukken voor waaruit blijkt dat zijn partner en hun kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, niet zou kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen.

Wat de duur van verblijf op het grondgebied betreft, is betrokkene sinds zijn asielaanvraag dd. 08/12/2005 in België. Hij was toen 23 jaar oud. Betrokkene heeft dus het merendeel van zijn leven elders dan in België doorgebracht. De duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied is niet van die mate dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Hij is in de Russische federatie geboren en opgegroeid en reisde pas naar België af toen hij reeds meerderjarig was. Bovendien volstaat het loutere feit dat betrokkene ongeveer 15,5 jaar in België verbleef niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, het feit dat hij heden in België werkt of gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar blijft vormen voor de openbare orde. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene opnieuw tijdelijk vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt heeft gekregen door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. Voorheen was hij op regelmatige wijze tewerkgesteld, maar ook dit heeft hij kwijtgespeeld door het verlies van zijn verblijfskaart sedert 11/08/2020. opnieuw het gevolg van het plegen van strafbare feiten.

Van een socio-culturele integratie in België is allerm minst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden eerder afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is. Het wordt niet betwist dat diens terugkeer naar zijn land van herkomst of een derde land de nodige aanpassingen vergen, doch wij merken op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die hij tijdens zijn verblijf in België opdeed door onder meer inzake werk, geenszins verloren gaan en door hem kunnen aangewend worden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en zijn dochter I.(...), S.(...) ((...)) niet op hetzelfde adres wonen. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn dochter komt begeleiden of vervoegen. De notie 'begeleiden' of "zich bij hem voegen", zoals opgenomen in voormelde bepaling, hoewel dit geen permanente samenwoning hoeft te zijn, impliceert niettemin dat het betrokkene toekomst bewijzen aan te brengen dat hij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen voorlegt van een financiële en emotionele band met het kind in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen. Wat betreft de medische toestand blijkt met uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd in toepassing van artikel 43 van de wet van 15/12/80.

Voor zover betrokkene, door voorlegging van een aantal documenten, in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met hem aan te tonen, werden volgende documenten voorgelegd:

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Op 19 juli 2021 maakte de raadvrouw van verzoeker een aanvullend schrijven over waarin o.a. een brief van verzoeker is opgenomen.

2.2. Ter terechtzitting wordt uiteengezet dat dergelijk aanvullend schrijven niet voorzien is in de vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien moet, voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing, de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. De Raad zou zijn annulatiebevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij ter kennis waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Bijgevolg kan er met dit aanvullend schrijven geen rekening worden gehouden en dient dit schrijven uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Samenvatting middel:

Op heden is er geenszins sprake van een actuele bedreiging door verzoekende partij. Er zijn dan ook geen redenen van openbare orde om de aanvraag te weigeren.

In ondergeschikte orde, indien u zou oordelen dat er toch redenen van openbare orde voorhanden zouden zijn, quod non, heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de actuele situatie van verzoekende partij.

4.1.1. *Geen actuele redenen van openbare orde*

Verwerende partij kan een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie of een Belg (dus een aanvraag gezinshereniging) slechts weigeren omwille van de volgende redenen:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben

gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

(artikel 43 Vw., verzoekende partij zet vet)

Het begrip openbare orde moet restrictief geïnterpreteerd worden, aangezien deze uitzondering een beperking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van EUburgers inhoudt. Dit volgt uit het arrest K.A. ea. tegen België van het Hof van Justitie. Het HvJ oordeelt dat de weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander, zoals in casu voor een aanvraag gezinshereniging, feitelijk een EU-burger dwingt om het ganse EU-grondgebied te verlaten opdat de EU-burger zijn familieleven kan beleven. Een weigering ontzegt bijgevolg een EU-burger het genot van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten overeenkomstig artikel 20 VWEU.

Verweerder verwijst naar de veroordeling van verzoekende partij van 28 juni 2017 om te oordelen dat er op heden sprake zou zijn van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Deze veroordeling dateert echter van bijna vier jaar geleden. Bovendien heeft verzoekende partij zonder problemen zijn vrijheidsstraf ondergaan!

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook op geen enkele wijze waarom verzoekende partij op heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Op grond van gegevens die zich bevinden in het administratief dossier blijkt zelfs het tegenovergestelde: verzoekende partij levert op heden geen probleem voor de openbare orde!

Immers bezit verwerende partij geen bezwarende informatie over de heer Isayev sinds 7 juni 2017 (stuk 4, bijlage 13octies van 7 juli 2020, p. 4). De heer Isayev heeft zijn gevangenisstraf uitgezeten en is sindsdien geen enkele keer in aanraking gekomen met de openbare orde:

“Op 07/06/2017 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op dewelke aanhaalt dat u gekend bent bij hen en bij de politiediensten als moslimextremist. U stond in contact met personen van Noord-Kaukasisch origine dewelke voorwerp uitmaakten van vervolging in federale dossiers inzake betrokkenheid bij terroristische activiteiten. Meerdere van deze personen verbleven in Syrië. Op 05/05/2020 deelde de VSSE ons mee dat zij diezelfde informatie op 18/06/2019 meedeelden aan het parket in het kader van de behandeling van uw nationaliteitsverklaring. Hieraan voegden zij toe dat u gekend bent als voormalig terrorisme veroordeelde en dat zij sedertdien niet beschikken over verdere informatie.”

(stuk 4, bijlage 13octies van 7 juli 2020, p. 4, verzoekende partij zet vet)

Dit betekent dat er sinds 7 juni 2017, dus sinds 3 jaar, geen enkele nieuwe bezwarende informatie bestaat over verzoeker. Hij is niet gekend voor enige strafrechtelijke veroordeling en/of criminele feiten. Er zijn geen aanwijzingen van "onaangepast" of "niet te tolereren" gedrag sinds die datum.

Dit getuigt van een schuldinzicht en -besef van verzoekende partij. Sinds zijn veroordeling heeft hij het extremistische gedachtegoed afgezworen en afstand genomen van zijn oude contacten. Verzoekende partij bouwt aan een nieuwe toekomst.

Bovendien geeft ook verwerende partij in de bestreden beslissing zélf toe dat de veroordeling over het verleden gaat. Immers wordt de verleden tijd gebruikt om te spreken over de gedragingen van verzoekende partij:

"Hij had sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, en verleende steun aan een gewelddadige organisatie die ideeën verkondigde die totaal haaks staan op de democratische waarden." (stuk 1)

Het voorgaande toont duidelijk aan dat er momenteel geen sprake is van een actuele en ernstige bedreiging van de openbare orde!

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. Verzoekende partij verwijst, ter volledigheid, naar een gelijkaardig dossier waarin eveneens een vernietiging werd uitgesproken:

"De Raad stelt vast dat de verwerende partij zijn beslissing uitsluitend baseert op het feit dat verzoeker meer dan vijf jaar vóór de datum van de bestreden beslissing is veroordeeld tot een vrijheidsberovende straf van twee jaar wegens verkrachting van een minderjarige ouder dan 16 jaar. De verwerende partij geeft geen andere argumenten om te bewijzen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Door de vestigingsaanvraag te weigeren zonder aan te geven waarom zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, heeft de verwerende partij zijn beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd in feite en in rechte."

(stuk 5, X, noot onder RVV 8 februari 2008, T.Vreemd. 2008, 147, verzoekende partij zet vet)

Dit arrest moet in casu naar analogie toegepast worden. De bestreden beslissing moet vernietigd worden wegens een gebrek aan een actueel gevaar voor de openbare orde. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het gedrag van verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

4.1.2. In ondergeschikte orde: disproportionele afweging door verwerende partij

In ondergeschikte orde, indien uw Raad van mening zou zijn dat er, per impossibile, toch sprake zou zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde, dan moet er op basis van artikel 43, §2 een afweging gemaakt worden:

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong." (Art. 43, §2 Vw., verzoekende partij zet vet)

Artikel 43 Vw. vereist dus een evenredigheidstoets. In casu is de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk: er werd onvoldoende rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoekende partij!

- Duur verblijf en binding met land van oorsprong

Verwerende partij stelt dat verzoeker het merendeel van zijn leven (namelijk 23 jaar) elders heeft doorgebracht en dat dit niet opweegt tegen zijn lange verblijf in België. Het feit dat verzoekende partij inmiddels 15,5 jaar in België verblijft wordt door verwerende partij zomaar van tafel geveegd.

Door deze beoordeling houdt verwerende partij geen rekening met het feit dat de meest ingrijpende en vormende situaties van verzoeker zich hebben afgespeeld in België. In 2009, 2012 en 2014 werd hij vader. Zijn professionele loopbaan heeft hij in België doorlopen. Hij volgde verschillende opleidingen zodat hij in België aan de slag kon.

Bovendien verbleken de 23 jaar die verzoekende partij in Rusland doorbracht omwille van de vervolging die hij er heeft geleden en waarvoor hij in België erkend werd als vluchteling. Bij de intrekking van de vluchtelingenstatus heeft het Commissariaat zelfs geoordeeld dat verzoeker nog steeds niet direct of indirect mag teruggeleid worden naar Rusland, omdat dit een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen uitmaken (stuk 4, bijlage 13octies van 7 juli 2020, p. 5).

- Gezinssituatie

Verzoekende partij is vader van 3 minderjarige kinderen:

- S.(...) I.(...), geboren op (...) te Brugge;
- M.(...) I.(...), geboren op (...) te Oostende;
- K.(...) I.(...), geboren op (...) te Oostende.

Zij werden in België geboren en hebben nooit in een ander land gewoond. Ze zijn opgegroeid volgens de Belgische gewoonten en zijn volledig vertrouwd met de Belgische cultuur. Zij zijn hier ook steeds naar school gegaan en volgen momenteel les aan de lagere/secundaire school.

Desondanks het feit dat België hun thuis is, oordeelt verwerende partij simpelweg dat hoewel de kinderen in België geboren zijn, dit “op zich geen reden (is) om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land” (stuk 1).

Bij de intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij, heeft het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geoordeeld dat verzoekende partij niet teruggedleid mag worden naar zijn land van herkomst, zijnde Rusland, omdat dit een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen uitmaken. Dit werd aangehaald in een eerdere beslissing van verwerende partij (stuk 4, bijlage 13octies van 7 juli 2020, p. 5), waardoor zij hier zonder twijfel van op de hoogte is.

Dit heeft tot gevolg dat verwerende partij het redelijk acht dat het ganse gezin van verzoekende partij naar een derde land verhuist, waar ze niemand kennen en de taal niet spreken... Dit is zonder twijfel disproportioneel!

Pas nadat verwerende partij tot deze absurde conclusie is gekomen, wordt er in de bestreden beslissing aangehaald dat de echtgenote en de kinderen van verzoekende partij niet verplicht zijn om België te verlaten. Volgens verwerende partij kan verzoekende partij het contact met zijn gezin onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen. Het spreekt voor zich dat dit geenszins kan volstaan om een gezinsband te onderhouden! Dergelijke contacten kunnen enkele dagen gebruikt worden, maar dit is op geen enkele manier een langetermijnoplossing: kinderen hebben nood aan fysiek contact met hun vader.

- Leeftijd

Verzoekende partij is 38 jaar oud. Volgens verwerende partij is dit jong genoeg om “zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving” (stuk 1). Opnieuw wordt er onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij meer dan 15 jaar geleden aankwam in België en heeft op heden volledig leeft volgens de Belgische gewoonten en gebruiken.

Verwerende partij houdt geenszins rekening met het feit dat dergelijke integratie bereiken veel tijd en moeite vergt en dat het allesbehalve eenvoudig is om nogmaals in een ander land een nieuw leven op te bouwen, een nieuwe taal te leren, werk te zoeken én dit zonder de aanwezigheid van zijn gezin!

- Economische situatie

Bij de beoordeling dient er door verwerende partij ook rekening gehouden te worden met de economische situatie van verzoekende partij (art. 43, §2 Vw.).

Verwerende partij bevestigt dat verzoekende partij in het verleden regelmatig tewerkgesteld werd:

“Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene opnieuw tijdelijk vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt heeft gekregen door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. Voorheen was hij op regelmatige wijze tewerkgesteld, maar ook dit heeft hij kwijtgespeeld door het verlies van zijn verblijfskaart sedert 11/08/2020, opnieuw het gevolg van strafbare feiten.”

(stuk 1, bestreden beslissing, verzoekende partij zet vet)

Verzoekende partij stelt zich grote vragen bij deze redenering van verwerende partij. Vooreerst kan verzoekende partij zich moeilijk verzoenen met de woordkeuze “opnieuw het gevolg van strafbare feiten”. Hiermee laat verwerende partij uitschijnen dat verzoekende partij een rijkelijk gerechtelijk verleden heeft, wat uiteraard niet het geval is. Verzoekende partij heeft inderdaad een fout begaan, werd hiervoor veroordeeld en heeft zijn straf ondergaan. Dit is echter de enige strafrechtelijke veroordeling van verzoekende partij, waardoor het begrip ‘opnieuw’ geenszins aan de orde is!

Daarnaast worden de vele arbeidsprestaties van verzoekende partij geminimaliseerd. Nochtans was verwerende partij op de hoogte van de economische situatie van verzoekende partij, gezien dit uitgebreid werd uiteengegaan in de motivatie die werd overgemaakt:

“Om zijn tewerkstellingskansen te vergroten volgde de heer I.(...) reeds een opleiding tot keukenmedewerker aan de VDAB van juni tot augustus 2019 (stuk 12). De heer I.(...) was kort ingeschreven als zelfstandig helper. Op 28 oktober 2019 zette hij zijn activiteit als zelfstandige stop (stuk 15). De heer I.(...) werk momenteel voltijds als chauffeur bij het bedrijf R. T. BVBA. De arbeidsovereenkomst werd initieel afgesloten voor één maand, waarna het contract van de heer I.(...) werd verlengd voor onbepaalde duur vanaf 21 september 2020 (stuk 16 en 17).”

(stuk 3, motivatie ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag, dd. 23 september 2020, verzoekende partij zet vet)

Ten slotte houdt verwerende partij op geen enkele manier rekening met de economische situatie van verzoekende partij! Dit is een flagrante schending van artikel 43, §2 Vw., dat stelt dat wanneer er overwogen wordt om een weigeringsbeslissing te nemen, er rekening gehouden moet worden met de economische situatie!

Het feit dat verwerende partij deze economische situatie naast zich neerlegt, omdat dit niets zou afdoen aan het feit dat verzoekende partij “een actueel en ernstig gevaar blijft vormen voor de openbare orde” is dan ook een duidelijke schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht!

- Sociale en culturele integratie

Ook hier wordt er geen rekening gehouden met de integratie van verzoekende partij. Nochtans was verwerende partij op de hoogte van het feit dat verzoekende partij o.a. Nederlandse taallessen volgde in Antwerpen (stuk 3, motivatie ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag, dd. 23 september 2020).

Uit de lezing van art. 43 Vw. kan worden afgeleid dat het plegen van feiten die tegen de openbare orde ingaan niet ipso facto betekent dat men niet geïntegreerd kan zijn, anders had de wetgever de evaluatie van onder meer de sociale en culturele integratie niet opgesomd in de tweede paragraaf van dit artikel.

Het feit dat verzoekende partij in het verleden veroordeeld werd, houdt geenszins automatisch in dat verzoeker niet zou geïntegreerd of verankerd zijn, nu ook autochtone Belgen zware feiten plegen en deze wel geïntegreerd en verankerd zijn, zodat een dergelijke motivatie niet kan worden weerhouden.

4.1.3. Samenvattend

Verwerende partij heeft artikel 43 Vw. op een kennelijk onredelijke wijze ingevuld. Vooreerst werd er op geen enkele wijze aangetoond dat er op heden nog steeds sprake is van een actuele dreiging voor de openbare orde.

In ondergeschikte orde is de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk. Er wordt met verschillende wettelijke vereisten geen rekening gehouden en bepaalde elementen werden duidelijk verkeerd ingevuld door verwerende partij.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Dit middel is gegrond.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een motivatiebrief van 23 september 2020, de bijlage 13octies van 7 juli 2020, een noot onder een arrest van de Raad uit het 'Tijdschrift Vreemdelingenrecht' van 2008, een arrest van de Raad uit 2008 en informatie van de website van het Agentschap Integratie en Inburgering toe (Verzoekschrift, bijlagen 3-7).

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 20 van het VWEU en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Inzake de schending van artikel 20 van het VWEU stipt de Raad bijkomend aan dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zijn minderjarige kinderen genoot zouden worden het grondgebied van de Unie te verlaten, waardoor het effectieve genot van de belangrijkste aan het burgerschap van de Unie ontleende rechten zou worden ontzegd (cf. HvJ, 8 maart 2011, *Ruiz Zambrano v. Office National de l'Emploi*, nr. C-34/09 GK, § 44).

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 november 2020 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent van zijn minderjarige Belgische dochter, S. (bijlage 19ter). Hierbij legde verzoeker zijn paspoort voor en de geboorteakte van zijn dochter. Tevens voegde verzoeker een betalingsbewijs van de retributie toe, een schrijven vanwege mevr. M. Z., een aantal ongedateerde foto's waarop de kinderen zijn afgebeeld, een storting op een bankrekening met de vermelding "onderhoudsgeld kinderen", documenten betreffende de opleidingen Nederlands en keukenhulp en een arbeidscontract.

3.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 43, §1, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 43, §1, 2°, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). In deze bepaling van de richtlijn wordt verduidelijkt dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd moeten zijn op het gedrag van betrokkene, dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving dient te vormen. Een loutere strafrechtelijke veroordeling volstaat niet (HvJ 13 september 2016, *Rendon Marin*, nr. C-165/14), maar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling kan relevant zijn voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (HvJ 27 oktober 1977, *Bouchereau*, nr. C-30/77), met name wanneer er gevaar bestaat voor recidive (HvJ 22 mei 2012, *P.I.*, nr. C-348/09). Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, *CS*, nr. C-304/14). Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. t. Verenigd Koninkrijk*, §63).

3.10. Verzoeker is in zijn middel in de eerste plaats van oordeel dat er geen actueel gevaar voor de openbare orde bestaat omdat de veroordeling van reeds 4 jaar geleden dateert en er sedertdien geen bezwarende informatie meer opdook.

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 december 2005 naar België kwam en diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker werd op 20 juni 2006 als vluchteling erkend. Op 28 juni 2017 werd verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 100 euro "wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan

een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep". De commissaris-generaal trof naar aanleiding van deze veroordeling wegens terrorisme op 19 oktober 2017 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, die naderhand door de Raad werd bevestigd (zie punt 1.5.). De intrekking van de vluchtelingenstatus ging evenwel gepaard met een zogeheten niet-terugleidingsclausule. De minister trof op 7 juli 2020 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod (bijlage 13octies). Na beroep bleef de beslissing tot beëindiging van het verblijf overeind, maar de bevelscomponent en het inreisverbod werden vernietigd (zie punt 1.9.).

3.12. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar verzoekers veroordeling van 28 juni 2017, naar de intrekking van zijn vluchtelingenstatus en de beëindiging van zijn verblijfsrecht:

"Overwegende dat betrokkene op 28/06/2017 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens misdrijven betreffende een terroristische groep; zijnde 'Jaish al Muhajireen wal Ansar', feiten die zich hebben voorgedaan tussen 16 juni 2013 en 11 februari 2014;

Overwegende dat betrokkene werd opgesloten in de gevangenis van Brugge van 07/08/2017 tot 31/10/2018;

Overwegende dat betrokkene zijn vluchtelingenstatuut omwille van de feiten van openbare orde op 19/10/2017 door het CGVS werd ingetrokken en werd bevestigd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 11/03/2020 in zijn arrest nr. 233.887;

Overwegende dat betrokkene zijn verblijfsstatuut omwille van de feiten van openbare orde werd beëindigd op 07/07/2020 door de toenmalige Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie en werd bevestigd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 21/01/2021 in zijn arrest nr. 274.915;

Wordt de aanvraag gezinshereniging eveneens geweigerd omwille van de feiten van openbare orde in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15 12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is het verblijf van betrokkene ongewenst. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 28/06/2017 werden de door betrokkene gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd. De rechtbank van eerste aanleg te Brugge had in haar vonnis dd; 23/12/2016 reeds geoordeeld dat betrokkene had deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, wetende dat zijn deelname bijdroeg aan het helpen plegen van misdaden of wanbedrijven door die terroristische groep, dit door een derde te helpen in zijn transport naar Syrië om er te gaan strijden voor die terroristische groep.

Betrokken handelde via een gestructureerde groep die sinds enige tijd bestond en overleg pleegde om terroristische misdrijven te plegen.

Terroristische handelingen vormen één van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Het leidt geen twijfel dat betrokkene sympathie heeft voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde. Uit het strafdossier blijkt dat hij heeft deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde "Jaish al Muhajireen wal Ansar". Deze groepering is een onderdeel van de gewelddadige salafistische beweging. Zij streven met geweld naar de volgens hen zuivere leer van de islam. Zij binden de gewelddadige strijd aan met alle ongelovigen (kuffar) en hieronder vallen eveneens de Sjiitische moslims. Het uiteindelijke doel van de organisatie bestaat uit het gewelddadig omverwerpen van de bestaande staatsstructuren om in de plaats ervan een totalitaire islamitische staat, het kalifaat, te vestigen waar de sharia wordt toegepast.

De organisatie is van oordeel dat democratie, rechtsstaat en mensenrechten niet verzoenbaar zijn met de sharia die gebaseerd is op de enige goddelijke leer. In dat opzicht wordt elk internationaal verdrag inzake de mensenrechten of het internationaal humanitair recht verworpen

Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Hij had sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, en

verleende steun aan een gewelddadige organisatie die ideeën verkondigde die totaal haaks staan op de democratische waarden. Door zijn daden heeft hij steun verleend aan de voortzetting van een van de meest barbaarse conflicten die woedde.

De oorlog die hij zowel financieel als materieel steunde, heeft vele onschuldige burgers om het leven gebracht.

De feiten waaraan betrokkene schuldig is bevonden volstaan om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de samenleving te hebben vastgesteld.

Gezien de feiten van openbare orde wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.”

3.13. Uit het enkele gegeven dat er over verzoeker sedert zijn veroordeling in 2017 geen bezwarende informatie meer zou bestaan, kan, in weerwil van de beweringen van verzoeker, niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van schuldinzicht of dat er geen actuele dreiging meer van hem zou uitgaan. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door te oordelen dat de deelname aan terroristische activiteiten, waarvoor verzoeker werd veroordeeld, “*één van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden*” uitmaken, waardoor deze feiten omwille van hun aard volstaan om in het kader van het verblijfscontentieux ondanks een bepaald tijdsverloop, als een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te worden gekwalificeerd. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij overigens vast dat uit het meest recente gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat er bij verzoeker geen sprake is van schuldinzicht.

In zijn middel haalt verzoeker een arrest van de Raad aan van 8 februari 2008. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd waar hij stelt dat dit arrest naar analogie dient te worden toegepast aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)) en de feitelijke situatie van verzoeker niet gelijklopend is.

3.14. Naast het betwisten van het actueel karakter van de bedreiging die van hem zou uitgaan, meent verzoeker dat er geen deugdelijke afweging gebeurde in het licht van de elementen die vermeld zijn in artikel 43, §2, van de vreemdelingenwet, met name “*de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*”.

3.15. In zijn beslissing wijst de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot de elementen uit artikel 43, §2, van de vreemdelingenwet op het volgende:

“Wat de duur van verblijf op het grondgebied betreft, is betrokkene sinds zijn asielaanvraag dd. 08/12/2005 in België. Hij was toen 23 jaar oud. Betrokkene heeft dus het merendeel van zijn leven elders dan in België doorgebracht. De duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied is niet van die mate dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Hij is in de Russische federatie geboren en opgegroeid en reisde pas naar België af toen hij reeds meerderjarig was. Bovendien volstaat het loutere feit dat betrokkene ongeveer 15,5 jaar in België verleef niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, het feit dat hij heden in België werkt of gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar blijft vormen voor de openbare orde. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene opnieuw tijdelijk vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt heeft gekregen door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. Voorheen was hij op regelmatige wijze tewerkgesteld, maar ook dit heeft hij kwijtgespeeld door het verlies van zijn verblijfskaart sedert 11/08/2020. opnieuw het gevolg van het plegen van strafbare feiten.

Van een socio-culturele integratie in België is allerm minst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden eerder afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Het niet respecteren van de

strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is. Het wordt niet betwist dat diens terugkeer naar zijn land van herkomst of een derde land de nodige aanpassingen vergen, doch wij merken op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die hij tijdens zijn verblijf in België opdeed door onder meer inzake werk, geenszins verloren gaan en door hem kunnen aangewend worden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en zijn dochter I.(...), S.(...) (...) niet op hetzelfde adres wonen. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn dochter komt begeleiden of vervoegen. De notie 'begeleiden' of "zich bij hem voegen", zoals opgenomen in voormelde bepaling, hoewel dit geen permanente samenwoning hoeft te zijn, impliceert niettemin dat het betrokkene toekomst bewijzen aan te brengen dat hij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen voorlegt van een financiële en emotionele band met het kind in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen. Wat betreft de medische toestand blijkt met uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden."

3.16. Uit de hierboven weergegeven passage blijkt vooreerst dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk aandacht heeft gehad voor de elementen uit artikel 43, §2, van de vreemdelingenwet. Verzoeker is echter blijkens zijn middel van oordeel dat deze elementen aanleiding zouden moeten geven tot een erkenning van zijn verblijfsrecht.

Zo stelt verzoeker in zijn middel dat de meest ingrijpende en vormende momenten in zijn leven zich in België hebben afgespeeld en dat hij verschillende opleidingen heeft gevolgd. Verzoeker toont evenwel niet aan dat de 15-jarige duur van zijn (wettig) verblijf in België de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe zou moeten brengen het verblijfsrecht in functie van zijn Belgische kinderen te erkennen ondanks de actuele bedreiging voor de openbare orde die van hem zou uitgaan. Zoals de gemachtigde van de staatssecretaris terecht stelt, is er van een socio-culturele integratie van verzoeker in België gedurende zijn lange verblijf kennelijk geen sprake omdat hij "zich met zijn denkbeelden, contacten en daden eerder afwijzend op(stelt) tegenover de sociale-culturele waarden van België". Verzoeker lijkt dus niet te kunnen worden gevolgd waar hij in zijn middel in verband met zijn leeftijd stelt dat hij "op heden volledig leeft volgens de Belgische gewoonten en gebruiken". Bovendien kan verzoeker niet ernstig betwisten dat hij "(...) het merendeel van zijn leven elders dan in België (heeft) doorgebracht. De duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied is niet van die mate dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Hij is in de Russische federatie geboren en opgegroeid en reisde pas naar België af toen hij reeds meerderjarig was." Verzoeker legt de nadruk op zijn integratie en verwijst hierbij naar zijn motivatiebrief van 23 september 2020, maar hij lijkt zich er niet van bewust dat de door hem gepleegde feiten in wezen een negatie vormen van sociale en culturele integratie, zoals ook in de beslissing wordt gesuggereerd.

Waar verzoeker erop wijst dat het Commissariaat-generaal heeft geoordeeld dat een terugleiding naar de Russische Federatie een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat.

Wat zijn gezinsleven betreft, poneert verzoeker dat zijn Belgische kinderen nood hebben aan fysiek contact met hun vader, maar hij betwist, noch weerlegt, de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij in het verleden "toch een aantal jaren niet (heeft) samengewoond met zijn gezin" en dat de aangeleverde stukken betreffende een daadwerkelijk gezinsleven "aan de hand van een verklaring van de moeder, waarin wordt aangehaald dat betrokkene regelmatig contact heeft met de kinderen, hen zo vaak mogelijk bezoekt en onderhoudsgeld betaalt. (...) aan de hand van foto's van betrokkene met zijn 3 kinderen en aan de hand van een bewijs van overschrijving van 200 euro aan onderhoudsgeld dd. 22/09/2020" een mager bewijs vormen van een dergelijk gezinsleven en geenszins aantonen dat er nood is aan fysiek contact. In weerwil van verzoekers beweringen kan uit de beslissing niet worden opgemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het redelijk acht dat het ganse gezin naar een derde land zou verhuizen. Gelet op de beschikbare gegevens toont verzoeker niet aan dat het onredelijk is dat in de beslissing wordt overwogen dat de gezinsleden "(...) er uiteraard ook voor (kunnen) kiezen in België te en contact met betrokkene onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, omwille van zijn detentie, leefde het gezin eveneens gescheiden.

Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zijn partner en hun kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, niet zou kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen.”

Aangaande zijn economische situatie stelt verzoeker in zijn middel dat hij zich niet kan verzoenen met de woordkeuze uit de bestreden beslissing. Samen met verzoeker stelt de Raad vast dat het gebruik van “opnieuw” enigszins ongelukkig is, aangezien er slechts sprake is van één veroordeling, maar dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er wordt immers in de beslissing uitdrukkelijk rekening gehouden met het feit dat verzoeker economische activiteiten heeft ontplooid, doch naar het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris “doet (dit) niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar blijft vormen voor de openbare orde”. Verzoeker toont niet aan dat zijn economische situatie van die aard is dat deze opweegt tegen de openbare orde-argumenten en dat zijn verblijfsrecht ondanks alles zou moeten worden erkend.

Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat met verschillende vereisten in het licht van artikel 43, §2, van de vreemdelingenwet geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker houdt er een andere mening op na wat zijn gevaar voor de openbare orde betreft en welk gewicht dient te worden gegeven aan zijn verblijfsduur, zijn gezinssituatie, zijn economische activiteiten en zijn integratie, maar dit volstaat niet om aan te tonen dat de bestreden beslissing behept is met een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek of disproportioneel zou zijn.

3.17. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het proportionaliteitsbeginsel. Er is evenmin sprake van een schending van het rechtszekerheids- en/of het vertrouwensbeginsel.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.18. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“De situatie van verzoekende partij valt duidelijk onder artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij heeft hier onvoldoende aandacht aan geschonken.

In de motivatie die door de raadvrouw van de verzoekende partij werd neergelegd ter ondersteuning van de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Europese Unie, werd de nadruk gelegd op het belang van het kind en artikel 8 E.V.R.M.

“Gelet op artikel 8 E.V.R.M. en gelet op het belang van het kind is het noodzakelijk dat de heer I.(...) een legaal verblijf kan hebben in ons land.

Inmengingen op de bescherming van artikel 8 E.V.R.M. kunnen slechts wanneer aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, nl. dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarden dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel.

Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging onder artikel 8 van het E.V.R.M. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden aandacht moeten besteden aan de elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.

In die zin verwijst de heer I.(...) naar analogie naar verschillende arresten van de RVV waarin de Raad eveneens van oordeel was dat het belang van het kind doorslaggevend was.

Ook het Kinderrechtenverdrag stelt in haar artikel 7 dat het in het belang van ieder kind is beide ouders te kennen.

Een legaal verblijf in België is onontbeerlijk zodat de heer I.(...) het gezinsleven met S.(...), M.(...) en K.(...) verder kan uitbouwen. De kinderen werden trouwens in België geboren en zijn hier opgegroeid zodat er niet kan verwacht worden dat het gezinsleven elders kan doorgaan. Noch de heer I.(...), noch de kinderen hebben recht om zich op het grondgebied van een ander land te vestigen.

Bijgevolg is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen.”

(stuk 3, motivatie ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag, dd. 23 september 2020)

Ondanks deze duidelijke uiteenzetting, stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat er niet gesproken kan worden van een beschermenswaardig gezinsleven, omdat verzoekende partij een aantal jaren niet heeft samengewoond met zijn gezin. Deze redenering is volledig in strijd met de vaste rechtspraak van het E.H.R.M.!

Verzoekende partij verwijst hieromtrent naar het arrest nr. 208 378 van 29 augustus 2018 van uw Raad, waarin er duidelijk werd verwezen naar de vaste rechtspraak van het E.H.R.M. De relevante passage wordt hieronder aangehaald:

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), §94). In beginsel onstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig ‘gezinsleven’ vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59).” (stuk 6, arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 208 378 van 29 augustus 2018, verzoekende partij zet vet en onderlijnt) Uw Raad verwees naar de vaste rechtspraak van het E.H.R.M. dat stelt dat er in principe (altijd) een gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind bestaat, gezien er vanaf de geboorte een natuurlijke gezinsband ontstaat tussen een kind en zijn ouder (zie hieromtrent ook stuk 7, Agentschap integratie & inburgering, Hoe ‘gezinscel’ bewijzen bij gezinshereniging met Belgisch kind als er geen samenwoont is?, 10 oktober 2018, te consulteren op: <https://www.agii.be/nieuws/hoer-gezinscel-bewijzen-bij-gezinshereniging-met-belgisch-kind-als-er-geen-samenwoont-is>).

Het staat op basis van het voorgaande vast dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoekende partij en zijn kinderen. Dit gezinsleven valt onder artikel 8 E.V.R.M. en moet bijgevolg beschermd worden! Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal

privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Universitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met zijn kinderen wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien hem het recht om als een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins- en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. Uit de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging plaatsgevonden heeft en alle individuele elementen in rekening werden gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is artikel 8 E.V.R.M. en de motiveringsplicht manifest geschonden.

Dit middel is gegrond."

3.19. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel kan worden verwezen naar wat hierboven werd gesteld (zie punt 3.3. – 3.7.).

3.20. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en

gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie.

De Raad treedt verzoeker bij dat het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige Belgische kinderen in beginsel wordt aanvaard, ook al wonen ze niet samen. De afwezigheid van gezamenlijke vestiging heeft wel een invloed op het beschermenswaardig karakter van dit gezinsleven, zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangehaald: *“Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en zijn dochter I.(...), S.(...) (...) niet op hetzelfde adres wonen. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn dochter komt begeleiden of vervoegen. De notie 'begeleiden' of 'zich bij hem voegen', zoals opgenomen in voormelde bepaling, hoewel dit geen permanente samenwoning hoeft te zijn, impliceert niettemin dat het betrokkene toekomst bewijzen aan te brengen dat hij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen voorlegt van een financiële en emotionele band met het kind in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt.” (...)* *“Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze a-typisch is, wordt echter wel verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden.”* De gemachtigde van de staatssecretaris stelde met betrekking tot de minderjarige kinderen vast dat *“(i)n ieder geval (...) niet betrokkene, maar de moeder de primaire zorghouder (is)”*, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat aan het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). Hoewel het belang van het kind in dit verband een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een *“fair balance”*-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij wel degelijk een behoorlijke belangenafweging heeft gemaakt.

3.21. In de bestreden beslissing worden de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld en diens gezinssituatie uitvoerig besproken en wordt onder andere het volgende gesteld:

“Gezien de feiten van openbare orde wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid. EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden.

(...)

Hoe dan ook, betrokkene echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, omwille van zijn detentie, leefde het gezin eveneens gescheiden. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zijn partner en hun kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, niet zou kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen.”

3.22. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn eerder theoretische uiteenzetting poneert dat *“in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins- en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. Uit de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging plaatsgevonden heeft en alle individuele elementen in rekening werden gebracht.”* Er werd wel degelijk rekening gehouden met verzoekers specifieke gezinssituatie en er werd een afweging gemaakt van de bedreiging van de openbare orde die van hem uitgaat.

3.23. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN